

НА ВЕЧЕРЬТА

И, може би, защото носишъ ти ликътъ
на скръбния покой, — тъй свидна си за мене,
о Вечерь! И когато облаци стълпени
и тихи вѣтрове подире ти вървятъ, —

или когато отъ заснѣжената твърдь
безкраенъ мракъ отнасяшъ въ тъмната вселена, —
за мене си добре дошла ти всѣки пжтъ
и моето сърдце изпълвашъ съсь смирение.

И ето — скитамъ азъ саминъ по брѣговетъ
на Нищото... А лихо времето лети, —
и съ него отлетяватъ днесъ и плачоветъ.

А съ мене заедно и то се днесъ топи...
И като гледамъ твойта тишина въ тъмитъ,
заспива борческиятъ духъ, пламтящъ въ гърдитъ.